

EXCURSIONISME

Col·loqui de l'excursionista

Quan l'excursionista es disposa per a fer una sortida, cal que pensi que hom va a enfrontar-se amb tot un magnífic i bell panorama natural, que caldrà que sàpiga interpretar-lo suficientment, per la qual cosa cal que tingui un adequat coneixement afinat del món objectiu.

Si no és així, si no té el previ coneixement cultural, no podrà emetre un pensament prou lúcid de tot allò que va passant pel davant dels seus sentits; cal que hi hagi, en la psicologia de l'excursionista, una intel·ligència instintiva, o sentit comú, com a causa espiritual complementària del coneixement de cultura, ja que ambdues condicions són elements primers per a la coordinació formadora intel·lectual i conscient de l'home.

En dir això, volem fer veure com és necessari l'arrelament d'estima a l'estudi que cal a l'excursionista, per a poder-se capacitar abastament de la fama múltiple de fets guspirejants naturals que l'envolten, mentre realitza una excursió. Un cop s'ha fet una caminada metoditzada, físicament el cos guanya en resistència orgànica, però en fer una sortida a muntanya o a la mar, a un monestir o a una capital, cal treure'n tothora el màxim rendiment possible per a l'educació de l'esperit de l'excursionista.

L'excursionista és l'home que ha de sostenir, persistentment, una dual conversa intel·lectual mentre efectua una excursió; ço és, un soliloqui individual, per sí i en sí, com a major cúmul de coneixements profitosos per al seu esperit; i un col·loqui entre ell i la naturalesa, que així hom es donarà compte de la valor científica o poètica d'una planta, d'una flor, d'un xaragall, de la mar, d'un castell mil·lenari, d'un objecte d'art del cel, d'un conreu, d'un pas a nivell, d'una sortida o posta de sol, d'un riu, d'un torrent, etc., ja que és una manera discursiva per a posar-se en contacte de les coses del món anterior. Aquest col·loqui és un mètode d'aprenentatge excel·lent per a anar adduint coneixements, i el fa tot bon excursionista. Més, cal prendre notes de l'excursió que hom fa. El carnet de resguard notul·lar, és un factor del qual no ha d'excusar-se'n cap rodamón ben documentat.

Cal que l'home s'eduqui per a percebre el glatir extraordinari de vida que encloïu en tot moment la Natura. Cal saber-se situar atentament davant de la naturalesa, i saber copsar àvidament, amb gust estètic, les meravelles inefables del cosmos. Quan hom tingui una visió clara de la terra, més fàcilment hom podrà pensar en una visió més transcendental de l'esperit. Tot això ens diu que cal cultivar els coneixements científics de la vida per a posar-nos en condicions de comprensió de tot allò que ha d'ésser inherent a l'esperit humà.

Del món sensible, a l'excursionista, res no hauria de passar-li a percebre; no volem pas dir que aquest es preocupi de la vida suprasensible, car això ja és tasca d'alta especulació filosòfica, però sí que cal que fem veure la necessitat del treball intel·lectual per a major enaltiment dels seus afers i com a millor assoliment per a conèixer la terra, afectant-se per allò que veu, posat que sense el treball de la intel·ligència no pot ésser plaent una visita al lloc prèviament indicat, ja que manquen els elements primordials per a formar judici.

Cal tenir present que una excursió és un enfilall ininterromput de reflexions de l'esperit i d'emocions de l'ànima. No solament han d'ésser les cames els orguens del cos que han de menar a l'excursionista, cal que la ment sigui el seu guiatge com element directiu, lluminós i principal, i aleshores caldrà creure que de l'excursionisme en podrem fer un ideal amb força espiritual per al benestar d'una col·lectivitat. Cal deambular per la superfície de la terra, tanmateix; però cal treballar amb l'orguen més noble de l'organisme humà com és el cervell, i així s'establirà la relació que cal entre l'ànima humana i tot l'univers. D'ací que la cultura completa és indispensable a tot excursionista, per tal de posar-se en condicions de maduresa espiritual, per a poder enllaçar cordialment un col·loqui de llenguatge entenedor entre ell i la naturalesa.

P. PUJOL i ALGUERO

Dessobre el feminisme

Hi ha qui, amb l'intent de combatre el feminisme, procura presentar-lo baix aspectes desagradables i ridículs, intentant demostrar que totes les aspiracions del feminisme són lograr que en la llar canviïn els papers, és dir, que l'home fassi els quefers domèstics, mentre la dona, fumant o llegint el diari, vagi al despatx, al cafè o a l'oficina.

Nego en absolut que eixa caricatura sigui el feminisme; si així fós, hauríem de dir-ne *masculinisme*.

Feminisme és quelcom més gran; és l'esperit inquiet que lluita per destruir en la dona prejudicis i ignoràncies que germinen fàcilment en son cervell inculte, dignificant-la, fent glatir son cor per a l'amor i l'igualtat, ja que la rutina imposada a la dona des de l'infància, ha fet que visqués sense grans aspiracions, sense inquietuds espirituals, destinant-la fatalment a buscar l'apoi de l'home, no sempre generós i desinteressat.

El feminisme preté que la dona sigui lliure, culte i apta per a triomfar en la lluita per la vida; que s'instrueixi, que deixi d'ésser superficial, ignorant i coqueta; que devingui ésser conscient per a poguer ésser aimant companya i bona mare, educadora dels seus fills. «¿Quina autoritat — escriu Condorcet — pot tenir la tendresa maternal, si la seva ignorància la ridiculitza davant dels fills?»

I, per fi, cal constatar que en moltes llars l'home s'ha embuït i ha seguit per viarans dubtosos perquè no ha trobat en la dona una companya amb qui compartir llurs inquietuds, llurs coneixements, llurs afecions de l'intel·ligència.

Reivindiquem, doncs, el feminisme, tant bescantat; demostrem que no és el *masculinisme* que preconitzem, i lluitem desinteressadament per a arribar al màxim de perfecció moral, per a poder dir: dona culta, és dona lliure.

JOAQUINA SITJÀ

El pintor Segrelles

Nostre Ateneu, que en tot moment rendeix culte a la bellesa i a la justícia, s'adhereix entusiasmat a l'homenatge que Albàida, pobre nadiu del gran pintor valencià, darrerament li ha ofrenat.

Admirem en Segrelles el seu art personalíssim i incomparable. Hem seguit la seva obra, que el col·loca entre les primeres figures pictòriques mundials, tant per la genialitat de la seva pintura, com per sa fecunda fantasia; així mateix admirem sa excessiva modèstia de treballador constant i inquiet. Aital manera d'ésser i la vàlua de sa gran obra l'han fet víctima de la confabulació del silenci feta per la crítica per tal de que, com a valor positiu, passi desapercbut i sa obra, ben fonamentada, no eclipsi els eterns mercaders de l'art. Per aital raó, si no fós prou vital la seva obra, Segrelles fóra mereixedor de la nostra admiració.

La vila d'Albàida, honorant l'artista s'honora a l'ensems ella, no caient en la vulgaritat de la majoria de pobles, que no descobren els seus fills preclars fins que arreu del món els han entronitzat.

La media voz

Hablar por señas es fatigarse y fatigar; expone al error, evoca el recuerdo triste de la sordomudez y parece como un menosprecio del don de la palabra.

Hablar en voz baja, como al oído, es mala crianza o agonía congojosa.

Hablar a gritos es también crianza mala, o poca o falta de dominio de la voluntad en la propia pasión o en el propio lenguaje.

Grita el que teme no ser entendido, aunque el interlocutor no sea sordo, sinó extranjero que no conoce el idioma del gritador. Torpeza.

Grita el acostumbrado a hablar a grandes distancias o al aire libre. Incultura.

Grita el que no tiene razones con que apoyar sus dichos y también el que no tiene presencia de ánimo para oír con tranquila dignidad la sinrazón ajena. Vulgaridad.

Grita el ebrio y también el chistoso, que es un ebrio del aplauso fácil. Inquietan la calle con sus risas, sus cantos y sus frases chabacanas. Ordinarios.

Habla a media voz, con ritmo que no proviene de una batuta, ni de un resorte, sinó de un equilibrio estable de la vida interior, el que tiene plena conciencia de que se hace entender; el acostumbrado a una constante, cultísima vida ciudadana; el que domina lo que dice y está seguro de la razón contenida en sus dichos; el que tiene en salud y ejercicio en disposición de él, todos sus órganos físicos y todas sus potencias espirituales; el que fía en la eficacia de su decir; el que sujeta siempre la palabra a la idea, sin que vino, ira, ni chocarrera popularidad le turben el cerebro.

JUAN M. Y PUJOL